

Θεραπεία των δέκα λεπρών - Ομιλία περί Ευχαριστίας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης

Η Ευαγγελική περικοπή της Θείας Λειτουργίας.

Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον Κεφ. ΙΖ. 12 - 19.

Τω καιρώ εκείνω, εισερχομένου του Ιησού εἰς τινὰ κώμην, ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἱ ἕστησαν πόρρωθεν, καὶ αὐτοὶ ἦσαν φωνὴν λέγοντες, Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς. καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς, πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν. εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, εὐχαριστῶν αὐτῷ, καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρεῖτης. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα πού; οὐχὲν εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ εἰ μὴ ὁ ἀλλογενὴς οὗτος; καὶ εἶπεν αὐτῷ, ἀναστὰς πορεύου, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Απόδοση:

Εκείνο τον καιρό, καθώς έμπαινε ο Ιησούς σ' ένα χωριό, τον συνάντησαν δέκα λεπροί• στάθηκαν λοιπόν από μακριά και του φώναζαν δυνατά: «Ιησού, αφέντη, ἐλέησέ μας!» Βλέποντας τους εκείνος τους εἶπε: «Πηγαίνετε να σας εξετάσουν οι ιερείς». Και καθώς πήγαιναν, καθαρίστηκαν από τη λέπρα. Ένας απ' αυτούς, όταν

είδε ότι θεραπεύτηκε, γύρισε δοξάζοντας με δυνατή φωνή το Θεό, έπεσε με το πρόσωπο στα πόδια του Ιησού και τον ευχαριστούσε. Κι αυτός ήταν Σαμαρείτης. Τότε ο Ιησούς είπε: «Δε θεραπεύτηκαν και οι δέκα; Οι άλλοι εννιά πού είναι; Κανένας τους δε βρέθηκε να γυρίσει να δοξάσει το Θεό παρά μόνο τούτος εδώ ο αλλοεθνής;» Και σ' αυτόν είπε: «Σήκω και πήγαινε στο καλό• η πίστη σου σε έσωσε».

(Επιμέλεια κειμένου: Νικολέτα – Γεωργία Παπαρδάκη)

Ομιλία του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, περί Ευχαριστίας

Ο μιμητής του Ιώβ, ο θείος Χρυσόστομος, εσυνήθιζε πάντοτε να λέγη το αξιομνημόνευτον αυτό απόφθεγμα, σε κάθε περίπτωση. «Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν. Δεν θα παύσω να το επαναλαμβάνω πάντοτε, για όλα όσα μου συμβαίνουν». Το ίδιο εσυνήθιζε να λέγη και ο μέγας της Θεσσαλονίκης Γρηγόριος ο Παλαμάς σε κάθε υπόθεση, μιμούμενος τον θείον Χρυσόστομον, ο οποίος με την εύλαλον γλώσσα του προσθέτει: Ας ευχαριστούμε λοιπόν για όλα, για ό,τι και αν συμβή, αυτό είναι ευχαριστία. Διότι το να το κάνης αυτό όταν όλα πηγαίνουν ομαλά, δεν είναι σπουδαίον, επειδή σε αυτό ωθεί η ίδια η φύσις των πραγμάτων. Εάν όμως ευχαριστούμε ενώ ευρισκόμεθα στο βάθος των κακών, αυτό είναι θαυμαστόν. Πράγματι, όταν εμείς ευχαριστούμε για εκείνα τα οποία άλλοι βλασφημούν και αποθαρρύνονται, κοίτα πόση η φιλοσοφία! Πρώτον, εύφρανες τον Θεόν. Δεύτερον, εντρόπιασες τον διάβολο. Τρίτον, αυτό που συνέβη το απέδειξες μηδαμινό. Δηλαδή συγχρόνως και εσύ ευχαριστείς, και ο Θεός απομακρύνει την λύπη, και ο διάβολος υποχωρεί.

Τίποτε αγιώτερον δεν υπάρχει από την γλώσσα, που μέσα στα κακά ευχαριστεί τον Θεόν. Όντως δεν υστερεί σε τίποτε από την γλώσσα του μάρτυρος. Στεφανώνεται και αυτή ομοίως με εκείνον. Διότι και αυτή έναν δήμιον έχει ενώπιόν της, ο οποίος την αναγκάζει να αρνηθή τον Θεόν δια της βλασφημίας. Τον διάβολον έχει, ο οποίος με δημίους λογισμούς την σχίζει σε λωρίδες, και την σκοτίζει με την λύπη. Αν λοιπόν κάποιος υπομείνη τα βάσανα και ευχαριστήση, έλαβε στέφανον μαρτυρίου.

Λέγει και ο μέγας Βασίλειος: είναι αισχρόν όταν μεν τα πράγματα έρχονται ευνοϊκά να ευλογούμε τον Θεόν, στα δε στενόχωρα και επίπονα να σιωπούμε. Αλλά τότε πρέπει και περισσότερο να τον ευχαριστούμε, γνωρίζοντας ότι «ον αγαπά Κύριος παιδεύει, μαστιγοί δε πάντα υιόν ον παραδέχεται...».

Τι λέγω; Όχι μόνο πρέπει κανείς να ευχαριστή τον Θεό για τις θλίψεις και τους πειρασμούς της παρούσης ζωής, αλλά πρέπει να τον ευχαριστή ακόμη και για την

μέλλουσιν κόλασιν. Επειδή και η κόλασις είναι συμφέρον και ωφέλιμο για τους κολαζομένους. Γιατί; Επειδή η κόλασις είναι εμπόδιον της αμαρτίας και του κακού, γι' αυτό ονομάζεται και κόλασις, επειδή κολάζει, και εμποδίζει το κακόν. Αν δεν υπήρχε κόλασις, η αμαρτία και το κακό, θα επεκτείνετο σε άπειρον διάστημα και ποτέ δεν θα ελάμβανε τέλος. Γι' αυτό και ο σοφώτατος Μάρκος ο Εφέσου είπε τούτον τον παράδοξον μεν στην ακοήν, όμως αληθινόν λόγον και βέβαιον, ότι δηλαδή συμφέρει στους κολαζομένους να κολάζονται. Όθεν και ο όσιος Θεόκτιστος ο Στουδίτης, σε ένα τροπάριο εις τον Κύριον ημών Ιησού Χριστόν λέγει επί λέξει: «Και εν τη κολάσει ευχαριστώ», διότι η κόλασις δεν είναι κακόν καθ' εαυτό, ή μάλλον είναι και καλόν. Αφ' ενός μεν διότι εμποδίζει και συστέλλει την αμαρτίαν και δεν την αφήνει να ενεργή επ' άπειρον, όπως είπαμε, αφ' ετέρου δε διότι η κόλασις είναι ποινή και παίδευσις του κακού, και με αυτήν εκπληρώνεται η δικαιοσύνη του Θεού. Όθεν, αν και η κόλασις δεν είναι προηγούμενον θέλημα του Θεού, είναι όμως επόμενον θέλημά του, σύμφωνα με τους ιερούς θεολόγους. Μόνη δε η αμαρτία είναι αυτή καθ' εαυτήν κακό, και ούτε κατά προηγούμενον θέλημα του Θεού γίνεται, ούτε κατά επόμενον, αλλά κατά μοχθηράν γνώμην του ανθρώπου.

Γι' αυτό και ο θείος Χρυσόστομος παραγγέλλει στους χριστιανούς τα ακόλουθα: «Αυτό να είναι το έργο σας, να ευχαριστήτε στις προσευχές και για τις φανερές και για τις αφανείς ευεργεσίες, και για όσες ήταν σύμφωνες με το θέλημά σας και για όσες όχι. Και για την βασιλεία των ουρανών και για την γέεννα του πυρός, και στην θλίψη και στην άνεση. Έτσι συνηθίζουν να προσεύχωνται οι Άγιοι, και για τις κοινές ευεργεσίες να ευχαριστούν. Γνωρίζω εγώ κάποιον άγιον άνδρα ο οποίος προσεύχεται με αυτόν τον τρόπο. Δεν έλεγε τίποτε πριν από αυτά τα λόγια, αλλά ότι: ευχαριστούμε Κύριε για όλες τις ευεργεσίες που έδειξες σε μας τους αναξίους από την πρώτην ημέρα μέχρι σήμερα. Γι' αυτές που γνωρίζουμε και γι' αυτές που δεν γνωρίζουμε, για τις φανερές, για τις αφανείς, για όσες έγιναν με έργο, για όσες με λόγο, για όσες έγιναν με την θέλησή μας και για όσες όχι, για όλες όσες έχουν γίνει σ' εμάς τους αναξίους. Για τις θλίψεις, για τις ανέσεις, για την γέεννα του πυρός, για την κόλαση, για την Βασιλείαν των Ουρανών».

Ο δε άγιος Ισαάκ είπεν ότι όποιος ευχαριστεί, παρακινεί τον ευεργέτην του να του δίδη περισσότερες ευεργεσίες: «η ευχαριστία του λαμβάνοντος ερεθίζει τον δίδοντα να δώση δωρήματα μεγαλύτερα από τα προηγούμενα». Και πάλιν ο ίδιος ο θείος Ισαάκ λέγει: «όποιος δεν ευχαριστεί για τα μικρότερα, και στα μεγαλύτερα είναι ψεύστης και άδικος». Και επίσης: «αυτό που οδηγεί τα χαρίσματα του Θεού προς τον άνθρωπον είναι η καρδιά η κινουμένη προς ευχαριστίαν αδιάλειπτον».

Γίνε λοιπόν, άνθρωπε, ευχάριστος στον Θεόν για το κάθε τι, «ευλόγει αυτόν εν

παντί καιρώ, η αίνεσις αυτού ας είναι δια παντός εν τω στόματί σου». Εάν υγιαίνης, δώρον του Θεού είναι η υγεία. Εάν ασθενής, η ασθένεια του σώματος είναι σωτηρία της ψυχής. Μη λείπη λοιπόν ποτέ από το στόμα σας η δοξολογία του Θεού. Εν παντί ευχαριστείτε τον Θεόν, ω η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

(18ος – 19ος αι., Ερμηνεία εις τας ΙΔ' επιστολάς του Απ. Παύλου (Κολασ. δ' 15, σελ. 412). Από το βιβλίο "Πατερικόν Κυριακοδρόμιον", σελίς 417 και εξής. Επιμέλεια κειμένου: Δημήτρης Δημουλάς)

Πηγές :ηλ. κειμένου: orp.gr- [Η άλλη όψη](#)- agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr